

[Alfred Hansen]

Penge søger altid derhen, hvor afkastningsevnen er størst. Den er ikke størst ved anbringelse i erhvervsvirksomheder; den er langt større og langt mindre risikofyldt, hvis man anbringer dem i jord, og derfor søger penge derhen. Ved en lovgivning, som forhindrer denne anbringelsesmulighed, vil penge finde andre investeringsmuligheder, og en del af dem vil så søge hen til virksomhederne. I det øjeblik der bliver mere kapital til rådighed for virksomhederne, vil prisen på penge – og det vil sige renten – falde. Hvem kan få gavn af det? Det får virksomhederne. Det nedbringer erhvervslivets omkostninger, det gør det billigere og lettere for unge at etablere sig.

Vi henviser til en ændret valutapolitik, hvor vi frigør os fra valutaslangesamarbejdet. Vi henviser til og har også fremsat lovforslag vedrørende en skærpet monopolkontrol, og vi henviser, som jeg tidligere har sagt, til deltidsarbejde, til delpension. Vi mener, at netop den aldersgruppe, som nu har deltaget i produktionen i 40 år, måske mere end nogen anden gruppe bør have mulighed for at stå af uden at skulle kunne se nedslag i folkepensionen senere. Det er nu engang ikke billigere at give arbejdsløshedsunderstøttelse til en 25-årig, end det er at førtidspensionere en 60-årig eller en 65-årig.

Lige til slut nogle ord om det store problem: de mange unge arbejdsløse. Netop de unge arbejdsløse er måske særlig udsat for psykisk pres, har aldrig rigtig følt, at nogen i samfundet havde brug for dem, mister selvtilliden, endnu før de har fået den, og kan vel dårlig se en mulighed for dels at få beskæftigelse, dels at stifte hjem, dels at få foden under eget bord.

Jeg synes nok, at de sporadiske forsøg, regeringen har gjort, har været alt for sparsomme og alt for lidt effektfulde. Man skal ikke tro, at man gennem statstilskud til virksomheder, til ansættelse, til betaling af arbejdskraften, skaber flere arbejdspladser, for de penge, man giver i statstilskud til den slags, skal hentes hos de samme mennesker, de samme forbrugere. Det hjælper jo ikke stort, at man gennemfører en lov, som måske nok sætter 20.000 flere i arbejde på årsbasis, men hvis følgelovgivning sender 30.000 eller 40.000 flere ud; nettoresultatet er ikke acceptabelt.

Kurt Hansen (VS):

Da regeringen Anker Jørgensen trådte til i februar 1975, blev det udtrykt fra statsministeren – og statsministeren har i øvrigt også udtrykt det ved andre passende lejligheder – at den høje arbejdsløshed var klart uacceptabel. Vi har sagt, at det er tom snak, når statsministeren har udtalt sig på den måde; det har bevist, at der ikke er nogen som helst realiteter i det; det er meget begrænset, hvad man har forsøgt at gøre fra regeringens side. Men man sagde det, dengang arbejdsløsheden var på ca. 7 pct. på årsbasis, og det er blevet gentaget af den samme statsminister, af den samme regering, når arbejdsløsheden er på omkring 11–12 pct. i årgennemsnit.

Det er selvfølgelig klart uacceptabelt, at statsministeren og regeringen går rundt og udtaler sig på den måde, når der ingen realiteter er i det, når man må betegne det som tom retorik. Det, vi oplever, er den totale fallit for forestillingerne om den krisefri kapitalisme, den totale fallit for ideen om velfærdssamfundet og den totale fallit for forestillingerne om, at det kapitalistiske økonomiske system kan styres; forestillinger i den retning måtte, med den situation vi oplever aktuelt, være manet ned i et stort hul i jorden.

Arbejdsministeren var i sin runde inde på investeringsplanredegørelsen, der åbenbart nu skal lanceres over for befolkningen som midlet til at få en masse nye arbejdspladser etableret. Det er vi helt uenige i at denne investeringsplanredegørelse, som den ser ud aktuelt, kan bruges til. Vi mener, at den er lavet på baggrund af en særdeles afstumpet opfattelse af, hvordan problemerne reelt hænger sammen. Dette være ikke en beskyldning imod dem, der har udarbejdet investeringsplanredegørelsen, men dem, der har bestilt den, for de har naturligvis også bestilt de betingelser, hvorpå den skulle laves. Det er altså regeringen, der må bære ansvaret for, at vi har fået en så afstumpet investeringsplanredegørelse. Det er nogle snævre økonomiske forretningsmæssige kriterier, som er lagt frem. Man diskuterer, om det ene arbejde kan give en 12 pct.s forrentning, eller om det kun kan give en 6 pct.s forrentning uden at skele til den afledede effekt, der måtte hedde: hvor mange flere arbejdspladser kan der